

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

VERONIKA VÁLKOVÁ

MEZI INDIANY

DCERA NÁČELNÍKOVA

Ilustrace Petr Kopl

bambóok

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

**MEZI
INDIÁNY
DCERA NÁČELNÍKOVA**

bambóok

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮM CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠÍ CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDĚ. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICĚ TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TĚDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ ŠTARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES E-MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTĚM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍZDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERĚMU JSEM DÁVALA OPIŠOVAT ŮKOLY Z MATEKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BRĚČTAN NEBO PSI VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

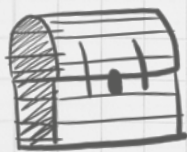
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK

ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠÍ NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLĚ NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický
od

.....

..

.....

sestaveny

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNÍČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI. OPAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY – PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNÁŽILA JSEM SE VÝZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VŽDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŽDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. VEDU SI PŘEHLEDNOU TABULKU A PÍŠU SI DO NÍ, KTERÁ MAPA MĚ KAM PŘENESLA, ALE JEŠTĚ JSEM Z NÍ NIC NEVYKOUKALA. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. NA DRUHOU STRANU JSEM VŽDYCKY ZVĚDAVÁ, KDE SE OCITNU. JE TO JAKO ROZBALOVAT DÁRKY POD VÁNOČNÍM STROMEČKEM – KDYŽ ČLOVĚK PŘEDEM NEVÍ, CO V NICH JE, JE TO DALEKO VĚTŠÍ ZÁBAVA.

JO A JEŠTĚ JEDNA VĚC.

JÁ SI FAKT MYSLÍM, ŽE SE MNOU BARČA DO TĚ MINULOSTI CESTUJE. AKORÁT ŽE TAM JE VŽDYCKY JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DO NAŠICH ČASŮ. STRAŠNĚ MOC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE...

Kapitola 1

Tatínek obratně vycouval z příjezdové cesty a sjel to pozadu až do zatáčky, kde jediné bylo možné se na travnatém plácku otočit a pokračovat čumákem napřed.

Projeli kolem hotelu stojícího v zatáčce a Bára začala zuřivě mávat, protože tady byl mezi stromy *mávací průhled*. Na cestě dolů do městečka to bylo jediné místo, kudy bylo od chalupy vidět na silnici, a babi jizerská vždycky stávala před chalupou u lavičky vedle příjezdové cesty a čekala, až se auto vynoří zpoza hotelu, aby ještě naposledy zamávala. Čekala tam i tentokrát, s tetou Mirkou, strejdou Víťou a oběma bratrance, a všichni vzorně mávali. Bára jim zazáviděla, že můžou ještě chvilku zůstat. Oni odjížděli už po obědě, protože tatínek měl hned ráno nějakou důležitou poradu a musel si ještě připravit podklady. Pravdou bylo, že se tomu původně chtěl věnovat celý víkend, protože zapomněl, že jedou k babi osadit nová kamna, a maminka mu to připomněla až ve čtvrtek před odjezdem.

Osazování kamen byla náramná legrace, tedy aspoň z pohledu Báry. Babi sice rozumně nechala stará kamna pořádně vychladnout, jelikož dobře věděla, že saze z teplých kamen létají mnohem víc než z kamen studených, a dokonce pro jistotu zakryla nábytek v kuchyni starými prostěradly a na zem dala noviny, přesto události nabraly směr, který nepředpokládala a jehož výsledkem byla přeměna tatínka i strejdy Víti na dva ašanty, což byl termín babi jizerské pro jakéhokoliv černocho. Bára jednoho ašanta znala. Byl to *vilný* ašant z knížečky od Neprakty a Švandrlíka Praha plná strašidel a měl v hlavě zaseknutou sekeru. Co to znamená *vilný*, Bára nevěděla, protože když se na to ptala maminky, upadla maminka do rozpaků a pak řekla, že to je něco jako opilý. Z toho Bára usoudila, že to bude

souviset se sexem, protože jakmile něco souvisí se sexem, snaží se z toho dospěláci vylhat, a maminka očividně lhala, protože v pověsti o *vilném* ašantovi vůbec nešlo o chlast, ale o nějakou holku.

Tatínek a strejda sice neměli v hlavách sekery, ale černí byli jako uhel, protože když vymontovávali z komína kovovou rouru od kamen, vypadla na ně úctyhodná hrouda sazí a mouru, rozprskla se o tatínkovu hlavu a pokryla celou kuchyni rovnoměrným černým popraškem, který posléze, prostěradla neprostěradla, zbytek soboty babi, maminka, teta i Bára umývaly z nábytku i z podlahy, zatímco tatínek se strejdou prohlásili, že oni si svoje odpracovali, protože kamna hoří a krásně táhnou, a odebrali se i s bratrance na výlet na Jizeru. Když se vrátili, nebyla už kuchyně černá, ale pouze našedlá a tatínek se zeptal, jak se na těch nových kamnech vaří a copak dobrého dámy uchystaly k večeři, načež maminka s vědrem černé vody v jedné a mokřým špinavým hadrem v druhé ruce prohlásila, že se asi nechá rozvést už letos.

Takže si Bára bratrance skoro neužila, protože vyjma pátečního večera, kdy hráli člobrdo, na sebe měli čas jen chvilku v neděli dopoledne, ale to pršelo, takže zase jen hráli člobrdo, a neužila si moc ani babi jizerskou, protože ta byla v jednom kole. Ještě že budou za tři neděle podzimky, pomyslela si, když míjeli domek *u štěkacího pejska*, což býval hysterický rezavý voříšek, který, kdykoliv šel někdo okolo, vyskočil na střechu své boudy a ňafal o sto šest, ale už posel a místo něj spal v boudě černý klidás, který maximálně letargicky zvedl hlavu. Vilce se ale dál říkalo *u štěkacího pejska*.

„Barborko, nezapomeň si udělat úkoly, připravit si učení, jít přehrávat, vyluxovat si v pokojíčku a vykoupat se,“ zahrnula maminka Báru úkoly hned, jak vyskládaly do spižírny zavařovačky s borůvkovou a rybízovou marmeládou, kterými je obdařila babi jizerská. Bára je babi jizerské pomáhala dělat na konci léta, protože v Jizerkách všechno zraje až v srpnu, ale když ji rodiče odváželi z prázdnin, zapomněl tatínek krabici se zavařovačkami v síni na botníku.

„Přesně v tomhle pořadí?“ zeptala se Bára.

„Pořadí nechám na tobě,“ řekla blahosklonně maminka, „jen to koupání bych doporučovala odložit až nakonec.“

„Takže nevodí, když nebudu luxovat *ted' hned*,“ ujistila se Bára.

„Ne, ale nenechávej to až po večeři.“

„Jasně,“ slíbila Bára, rozhodnutá, že luxování odloží, co to půjde, protože luxovala nerada. Konec konců, maminka neřekla, v kolik bude večeře, takže kdyby to nááááhodou do večeře nestihla, má se na co vymluvit. Vyběhla do svého pokojíčku, podívala se do blbníčku, co mají za úkoly, a sáhla po učebnici dějepisu. Probírali právě. Bára si nalistovala v učebnici stránku, na které byly fotografie nádherných jeskynních maleb. Koně, sobi, divocí tuři... Báře se nejvíc líbila útočící kráva, běžící se skloněnou hlavou, aby někoho nabrala na rohy. Ten, kdo ji maloval, měl neuvěřitelný smysl pro vyjádření pohybu několika liniemi. Kdyby tahle kráva visela v moderní galerii, málokdo by se nad tím pozastavil. A přitom ji kreslil pračlověk. Na protější straně byl takový pračlověk namalovaný. Ilustrátor dokonce zachytil situaci, jak dotyčný pračlověk právě vytváří jeskynní malbu. Svítíl si k tomu zapáleným klackem a kolem boků měl přivázanou otrhanou kožešinu.

Čím déle Bára na ten obrázek hleděla, tím víc jí na něm něco nesedělo.

Nejdřív si myslela, že je to ta kožešinová bederní rouška. Byla přece doba ledová, to by mu byla zima. Ale v jeskyni možná měli rozdělaný oheň, který ji vyhřál, a tak se pračlověk svlékl, usoudila. Tak co by to...

Pak jí to došlo.

Jak to, že člověk, který umí tak krásně malovat, se spokojí s tím, že si kolem boků obtočí kožešinu tak, jak ji stáhl ze zvířete, tedy možná vydělanou, ale ani nezarovná okraje?! Když dokáže kreslit, dokáže přece i něco ušít, a když si vyzdobí jeskyni, proč by si nevyzdobil oblečení? Není to nějaké divné?

Budu se na to muset zeptat paní učitelky, usoudila Bára.

Nebo...

Nebo se tam zkusím přímo dostat. Možná, když si to budu moc a moc přát, tak mě tam atlas odnese. Ale nejdřív pojistka pro cestu zpátky.

Utrhla růžový lepánek, připlácla ho na sešit z dějepisu a napsala na něj:

neděle

do večere: udělat úkoly (děják hotovo), připravit učení, přehrávat, vyluxovat

po večeři: koupačka

úkoly jsou v blbníku

Pak vyklouzla z pokojíčku a prosmýkla se dveřmi na půdu.

„Barčiči?“ zeptala se tiše.

„Ňrrr!“ ozvalo se z trámu nad vikýřem.

„Barčínko kočínko,“ začala Bára úlisně, „já *děsně* potřebuju do doby ledové. Prostě tam musím něco zjistit. Zkusíme se tam dostat?“

Barča zívla a skočila z trámu na židli. Z té se po doskoku drobné kočičky zvedl oblak prachu a povážlivě se zakývala. Barča pro jistotu

sklouzla na zem. Na skle vikýře začala zuřivě bzučet moucha. Barče se rozšířily zorničky, bílé vousky se naježily kupředu, uši se natočily jako radary. Chvilí mouchu sledovala stejně fascinovaně jako dvouleté batole prskavky na vánočním stromečku. Pak následoval jeden tygrí skok, špinavé sklo vikýře povážlivě zadrnčelo a vzápětí už si Barča na mouše spokojeně pochutnávala.

„To je fujtajbl,“ poučila ji Bára.

„Ňrrrrrřna?“ zavrkala Barča tázavě, jako by naprosto netušila, o čem Bára mluví.

„Jsi kočka. Kočka je šelma. Ne hmyzožravec. Hmyzožravec je třeba krtek nebo rejsek. Máš žrát myši, ne mouchy.“

Barča okázale zívla, aby Báru ujistila, že ji svou vědeckou přednáškou o hmyzožravcích neohromila. Bára nad kočičí nevděčností mávla rukou.

„Ta první mapa už mě nebaví,“ oznámila Barče. „Není v tom žádný systém. Takže teď zkusím tu úplně poslední. A moc moc moc chci do doby ledové, někam k těm pokresleným jeskyním. Jedna se jmenuje Altamira a ta druhá nějak jako Laskonka nebo tak. Atlásku, prosím tě, odnes mě tam.“

Dotkla se mapy, půda se zahoupala...

Kapitola 2

... a Bára stála v lese, ve kterém ještě ležel sníh. Ne hluboké závěje nadýchaných jiskřivých vloček, ale více méně souvislá vrstva unaveného, špinavého sněhu z posledních sil vzdorujícího jarním paprskům, jimž už se v něm podařilo protavit tu větší, tu menší díry. V nich se zelenaly trsy trávy a skrz sněhovou krustu si statečně razily cestu sněženky a bledule. Holá zem byla nasáklá tajícím sněhem, tudíž pořádně rozbahněná.

Báře byl ten les nějaký povědomý.

Koukla se, co má na sobě, a zkoprněla.

Dlouhá tmavočervená sukně, přes ni režná zástěra, vypasovaný rezavý kabátek, bílé punčochy, hnědé kožené botky s páskem přes nárt a jednoduchý bílý čepeček uvázaný tkanicí pod bradou.

Přesně totéž, co měla oblečeného minule*. Úplně přesně totéž.

Rozhlédla se kolem.

Ano, byl to ten samý les.

No to snad ne! Atlas mě prsknul na to samé místo, a zřejmě i do toho samého okamžiku! Co to má být? nechápala Bára. No, aspoň vím, jak se odtud dostanu. Půjdu támhle tudy a...

... a ano, zapadnu levou nohou až po stehno do závěje, na to jsem se těšila, a ještě si do toho sněhu kecnu, takže mokrá bota, protože pod závějí teče potůček, mokrá punčocha, mokrý zadek, jako poslední, prostě pa-rá-da.

Odevzdaně vykročila.

*Předchozí Bářino dobrodružství je popsáno v knize „Boj o Ameriku – Nečekané setkání“.

A to mě ještě čeká ta ledová koupel v řece, než se dostanu k Fournierovým*, uvědomila si po pár krocích.

Vzápětí Báře zkřížily cestu lidské stopy. Nesměřovaly podél potůčku dolů z lesa, nýbrž vedly po vrstevnici.

To jsou stopy indiánů! došlo Báře, protože si vzpomněla, jak se o indiánech pan Fournier zmiňoval. Julien, jeho nejstarší syn, prý viděl jejich stopy nahoře v lese. Což bylo tady. A také říkal, že to indiáni vzali přes schůdné místo nad vodopádem a došli skoro ke statku, chvíli ho okukovali a pak zmizeli zřejmě směrem do vedlejšího údolí.

Indiáni šli přes schůdné místo. Neskákali z kamene na kámen v polozamrzlé řece jako Bára, která nakonec na jednom velkém zledovatělém balvanu uvízla, a kdyby ji tehdy z řeky nevynesl pan Fournier, zbyla by tam místo ní jen hromádka rampouchů.

Jupijupijupijá, zajásala Bára, tentokrát budu mazanější, půjdu po stopách indiánů a k Fournierovým se dostanu suchou nohou. Tedy jakž takž suchou nohou. Prostě nebudu za blbečka v řece. S navýsost dobrou náladou se skoro rozeběhla po stopách. Šlo se jí dobře, protože ve šlépějích už byl sníh sešlápnutý, takže se nebořila, a začala jí svítat naděje, že by dokonce nemusela trávit noc v lese na stromě jako posledně, ale že by se k Fournierovým dostala do večera. Což byla velmi povzbudivá představa a Bára si skoro propěvovala.

Když se začalo šerit, dobrá nálada ji pozvolna opouštěla. Doufala, že se k vodopádu dostane za světla, ale ještě ani nezaslechla hučení řeky.

Že bych si to špatně pamatovala? přemýšlela. Nebo je vodopád prostě jen daleko, utěšovala se. Možná šli indiáni trochu oklikou. Určitě na něj narazím každou chvíli.

Mezitím světla ubývalo, byla čím dál tím větší zima a Bára už špicovala uši, kdy zaslechne vlčí vytí, ze kterého jí posledně vstávaly vlasy hrůzou.

Místo toho jí znenadání ústa zakryla čísi dlaň a zároveň pocítila na hrdle dotek něčeho tenkého a chladného.

*Fournierovi žili na statku u lesa a Báry se ujali během její předchozí výpravy do minulosti popsané v knize „Boj o Ameriku – Nečekané setkání“.

„Pssst,“ zasyčel jí majitel dlaně významně do ucha, a aby pochopila, co se stane, když nebude pssst, to chladné a tenké jí mírně přitlačil na krk.

Bára se pokusila opatrně přikývnout, aby dotyčný pochopil, že křičet nebude, ale aby se přitom nepodřízla sama.

Dlaň opustila Bářinu pusy, aby Báře přistála na rameni a otočila ji o sto osmdesát stupňů. Teď cítila na hrdle ne ostří, ale hrot tesáku a v houstnoucí tmě hleděla do tváře pravému nefalšovanému indiánovi, který si přikládal prst na rty, aby Bára opravdu pochopila, že má být zticha jako pěna. To bylo Báře i bez toho více než jasné. Srdce jí bušilo jako na poplach a záložní krizový program se pokoušel vykonstruovat nějakou záchranou variantu. Leč marně. Šance přeprat indiánského válečníka – protože podle pomalovaného obličejce to byl indián na válečné stezce – se nerovнала nule, ale spíš se propadala do záporných hodnot, a představa, že by mu v zšeřelém lese, kde se navíc nevyzná, utekla, byla komická.

Indián jí naznačil, aby zkrřížila zápěstí, a bleskurychle jí je svázal řemínkem, za jehož delší konec ji vedl jako pejska na provázku. Nešel tak rychle, aby mu nestačila.

Co budu dělat, co budu dělat, co budu dělat? bylo Báře do breku. Tak blízko útulného vyhrátého statku Fournierových, kde by byla v úplném bezpečí pod dohledem rázné, ale láskyplné paní Fournierové, pana Fourniera a jeho čtyř černovlasých a černookých synů, zejména toho nejstaršího, Juliána, který se v lese vyznal stejně dobře jako indiáni, a když je cestou do francouzské vojenské pevnosti Carillon indiáni přepadli, klidně kvůli ní riskoval život... Kdyby tak Julien věděl, že jsem tady! fňukala v duchu Bára, protože nahlas si netroufla. Tak by mu to bylo fuk, odpověděla si sama, protože mě vlastně ještě vůbec nezná.

Byla už černočerná tma, když se dostali k hučícímu vodopádu. Voda tu přepadávala přes skálu jako ledová záclona, místy ze skal visely celé girlandy rampouchů. Indián vedl Báru nahoru nad vodopád, kde se říčka rozlévala do šířky, takže byla mělká a líná. Bez řeči si Báru hodil přes rameno jako ovci a lehce, jako by se skoro ani nedotýkal kamenů v řečišti, přeskákával na druhou stranu. Tam Báru

postavil na zem a šli dál. Za chvíli se k nim přidal další indián. Mlčky se pozdravili a pokračovali dál. Ten druhý se ani nepozastavil nad tím, že si jeho soukmenovec vede úlovek, jako by bylo naprosto běžné sbírat po lese cizí děti.

Bára už byla opravdu hodně unavená a promrzlá, a navíc měla strach. Když tu byla posledně, neslyšela o indiánech nic povzbudivého. Věděla, že s gustem mučí zajatce, a přestože se říkalo, že ženám a dětem indiáni neublíží, bylo by bláhové na to stoprocentně spoléhat. Konec konců, možná neublíží jen indiánským ženám a dětem. Ona je běloška. Nepřítel, který jim zabírá jejich loviště. S ní určitě nebudou mít slitování... Navíc jsou to Irokézové. To poznala podle účesu. Irokézové si vyholují hlavu až na jeden pramen na temeni, který si zdobí ptačími pery. Huroni chodí také téměř holohlaví, ale nechávají si v prostřed hlavy úzký pruh nakrátko ostříhaných vlasů. Když to Báře Filip vikomt de La Calmette* vysvětloval, smála se, že Huroni mají účes jako koňskou hřívu a Irokézové jako koňský ocas. Huroni byli na straně Francouzů a Irokézové na straně Angličanů. Teď se nacházeli na francouzském území, takže Irokézové byli dvojnásobní nepřátelé – jednou, protože byla běloška, a jednou, protože tady byla za Francouzku. Nebo si to aspoň mohli myslet.

Už byla hodně dlouho hluboká tma, což indiánům zjevně moc nevadilo, protože se pohybovali zčernalým lesem se stejnou jistotou jako noční šelmy na lovu. Za těchto okolností se dalo považovat za mírnou výhodu, že je Bára na řemínku, protože se za ní nemohla ztratit a za ní nemusela hledat, kam šlápnout.

Po drahé době Bára mezi stromy zahlédla načervenalé mihotavé světélko. Někdo tam měl rozdělaný oheň a indiáni směřovali přímo k němu.

Bylo to indiánské ležení.

Dva muži zřejmě drželi hlídku, protože příchozí očekávali se zbraněmi v rukou a stranou světla, které vrhal oheň. Kdyby se blížil nepřítel, zaútočili by na něj ze tmy.

*S Filipem de La Calmette se Bára poprvé setkala v díle „Marie Terezie – Tajnosti císařských komnat“ a podruhé v knize „Boj o Ameriku – Nečekané setkání“.

Bárin únosce a jeho druh s nimi prohodili několik tichých slov a bez večere se začali chystat ke spánku. Bára skončila za ruce přivázaná ke stromu. Mohla sedět a opřít se o něj, ale na to, aby si lehla, byl řemínek krátký.

To bych teda radši přenocovala na stromě jako posledně, polykala tiše slzičky. Tam jsem se bála jen vlků, kteří za mnou beztak vylézt nemohli, zima mi byla stejná, aspoň mi nešlo o život mezi těmi rudokožci. Přemýšlela, jestli má zkusit překousat řemínek, ale netroufla si. I kdyby indiány nevbudilo hlodání, určitě by uslyšeli, jak se pokouší vykrást z ležení. Nehledě na ty dva, co sedí u ohně a hlídkují. Ti by museli být slepí jak dort a hluší jak tetřevi, aby si jí nevšimli.

Sotva se začalo rozednívat, indiáni se probudili. Bylo jich asi šest. Sesedli se kolem ohně a mlčky se najedli. Ten, který Báru chytil, potom promluvil.

„Musím vám něco sdělit,“ začal a všichni k němu pozorně upřeli oči a Bára zamžikala, protože mu perfektně rozuměla. „Velký duch vedl včera mé kroky tak, že jsem v lese narazil na tohle bílé děvče. Víte, že moje matka stále ještě truchlí pro Deawendote, i když je to už mnoho měsíců, co zemřela.“

Deawendote znamenalo Stálý rozbřesk a Bára i přes svůj nezavědňihodný osud musela uznat, že je to krásné jméno.

„Pokud by *gantowisa* Gahanú v té dívce našla zalíbení, mohla by moje matka konečně odložit svůj zármutek kvůli Deawendote. Chci ji proto vzít s sebou domů. Domluvil jsem.“

„Je dobré, Otetiani, že myslíš na svou matku,“ kývl hlavou jeden už trochu starší indián, zhruba tatínkův vrstevník, „a dívku s sebou vezmeme. *Gantowisy* pak rozhodnou o jejím osudu.“

„Děkuji, Karondawano,“ řekl Otetiani.

Otetiani? *Otetiani*?! hrklo v Báře. Tohle jméno přece zná! Už ho slyšela. To je... Ano, ten indián v pevnosti tvrdil, že se jmenuje Otetiani!

Před očima jí živě vyvstala scéna z francouzské pevnosti Carillon stojící několik dní cesty odtud, na níž pobývala při své předchozí

výpravě do minulosti. Viděla vězeňskou kobku ozářenou světlem louče, indiána připoutaného ke zdi a jeho zoufalá slova:

„Geklahsawso! Divoká kočko! Co je s tebou? Nepoznáváš mě? To jsem přece já, Otetiani! Oni tě očarovali? Divoká kočko! Dostaň mě odtud! Pomoz mi na svobodu! Divoká kočko! Sestřičko!!!“

Báře bušila krev ve spáncích, jak jí docházelo něco naprosto neuvěřitelného.

Jestli je to ten samý Otetiani, tak já jsem tehdy v pevnosti... Já jsem tam zažila kus *úplně jiného* příběhu. Tehdy jsem Otetianiho neznala, ale *on už znal mě*. Což ovšem stále nevysvětlovalo, proč ji pokládal za svou sestru ani kdo jsou to *gantowisy*, které mají rozhodnout o jejím osudu. Nějaké kněžky? Čarodějnice? Věštkyne? A když se jim nebudu líbit, tak jako CO? Postaví mě k mučednickému kůlu?!

Pravděpodobně teprve to, že Otetiani – což znamenalo Připravený – informoval své soukmenovce o tom, jaké záměry má se zajatkyňi, nějak vyjasnilo Bářino postavení a mohla také dostat najíst. Otetiani k ní přiklekl, aby ji odvázel od stromu, a Bára si ho konečně mohla pořádně prohlédnout.

Odhadovala, že je to dospělák – začátečník. Přes oči měl namalovaný červený pruh, takže vypadal trochu jako želví nindža Raphael, a v uších se mu houpaly těžké stříbrné náušnice. Kdyby si člověk odmyslel válečné malování, vyniklo by, že má Otetiani příjemný, pravidelný oválný obličej a hezky vykrojené rty. Krom mokasinů, kožených legín a bederní roušky měl na sobě – stejně jako ostatní indiáni – halenu z jelení kůže zdobenou složitou výšivkou.

Bára čekala, že se jí Otetiani začne vyptávat, kdo je, jak se jmenuje a kde se tu vzala, ale Otetianimu to bylo zjevně pumpička. Nejdřív jí na obličej mázl prsty pár čar stejnou červenou barvou, jakou měl vyvedené své válečné malování, pak jí nabídl kukuřičnou placku, pustil ji k potoku, aby se napila a vyčůrala, a zase ji přivázal ke stromu. Za chvíli se vrátil, hodil jí přes ramena červenou příkrývku a dál se o ni nezajímal. Za příkrývkou mu byla Bára vděčná, protože se zimou třásla jako ratlík.

Indiáni se o něčem chvíli radili, ale mluvili tiše, takže jim Bára nerozuměla. Pak uhasili oheň, ohniště zakryli drnem, který z toho

místa očividně předtím vyřízli. Teď vůbec nebylo poznat, že tu někdo tábořil. Odvázali Báru a vydali se pryč. Šli husím pochodem, první kráčel ten indián, který Otetianimu schválil vzít Báru s sebou, a ostatní pečlivě našlapovali do jeho stop. I nezkušený stopař jako Bára mohl poznat, že tudy šla víc než jedna osoba, ale jestli ti lidé byli tři nebo jich bylo dvacet, to už se zjistit nedalo.

Dlouho šli do kopce podél kamenité říčky. Čím výš byli, tím houževnatěji se v lese držel sníh. Kolem poledne se dostali k místu, kde bylo koryto úzké a plné velkých balvanů, takže by šlo docela snadno přejít, kdyby se mezi kameny voda nevalila s výhružným hukotem a všechno nebylo pokryté ledem jako skelnou polevou. Indiánům to zjevně nevadilo, tahle lehkonohá stvoření v měkkých mokasínech se přes kameny přenesla s obratností lesních elfů, ale Bára se na bílou pěnu mezi kameny dívala tak nešťastně, že si ji Otetiani raději opět hodil přes rameno a přeběhl na druhou stranu i s ní, než aby kořist lovil možná až dole u vodopádu.

Indiáni se celý den nezastavili a Báře se chtělo brečet únavou, ale netroufla si poprosit o přestávku, protože, pravda, tehdy v pevnosti se k ní Otetiani hlásil jako ke své bílé sestřičce, ale, ozývalo se Bářino pochybovačné a ustrašené já, kdo ví, jestli to od něj jenom nebyla finta, jak v ní vzbudit soucit a přimět ji, aby mu pomohla na svobodu, nebo si ji doopravdy s někým spletl – a také, teď ji stoprocentně za svou bílou sestřičku nepokládá, takže jestli ho naštvě, kdo ví, jak to s ní skončí. Navíc tu není jen Otetiani.

K večeru se dostali do sousedního údolí. Zároveň s tím, jak sestupovali dolů, mizel sníh a trochu se oteplovalo. Tohle údolí bylo na rozdíl od Jasanového zalesněné, protože tady nebydlel nikdo, kdo by potřeboval pastviny pro dobytek a půdu, kam by zasel obilí, a tak nikdo stromy nevykácel. Proto se trochu sněhu drželo i tady. Indiáni našli u zurčícího potůčku vhodné místo pro tábořiště, vykrojili ze země drn, který odložili stranou, a na jeho místě rozdělali oheň. Bára si směla také přisednout, aby se trochu ohřála, a stejně jako ráno dostala kuříčnou placku. Indiáni jedli to samé.

Z jejich rozhovoru vyrozuměla, že tady budou čekat, dokud se k nim nepřipojí druhá skupina indiánů, a že se zítra čtyři muži vydají

na lov, protože se jim tenčí zásoby. O Báře se vůbec nebavili, protože vše podstatné ohledně bílé zajatkyně si vyjasnili ráno a od té doby se nic nezměnilo. Bára měla dojem, že je jim lhostejné, jestli slyší, o čem si povídají. Zřejmě nepředpokládali, že by jim rozuměla, a ona neměla důvod je vyvádět z omylu.

V tábořišti u potůčku strávili několik velmi jednotvárných dní. Den poté, co sem přišli, indiáni ulovili jelena, takže od té chvíle jedli vlastně pořád jen pečené jelení maso, které Báře chutnalo podstatně méně než řízek nebo kuřecí prsíčka, ale bylo to teplé a zasytilo to. Části masa sušili nebo udili nad ohněm a zbytek jelena zpracovávali tak, aby z něj zužitkovali pokud možno skoro všechno. Otetiani Báře postupně začal nechávat rozvázané ruce skoro celý den, protože byla neustále pod dohledem, na noc ji ovšem vždycky přivazoval ke stromu. Nicméně aspoň tak, že mohla spát v leže. Noci sice byly pořád krušně chladné, teplota určitě klesala pod nulu, ale přes den bylo tepleji a tepleji, sníh mizel, a navíc jí nikdo nebránil sedět u ohně, jak dlouho se jí zlíbí, a tak se to s příkrývkou od Otetianihho jakžtakž dalo vydržet.

Jednoho slunného dne se kolem poledního v tábořišti objevila skupina dalších indiánů. Sesedli se kolem ohně a ti, kteří se teď několik dní nudili v táboře, příchozí nejdřív pohostili pečením z jelena, a teprve když se najedli a trochu si odpočinuli, padla otázka, jaké zprávy nesou.

„*O-slu-ný* opouštějí údolí,“ řekl nejstarší z příchozích indiánů. Slovem *o-slu-ný* mínil bílé lidi. „Utíkají před červenými kabáty. Zdá se, že mají namířeno k pevnosti modrých kabátů.“

Červené kabáty, to jsou Angličané, překládala si indiánovu řeč Bára. Nosí červené uniformy. Modré kabáty – to je zase uniforma francouzských vojáků, ale naverbovaných tady v Kanadě. Královské pluky, které sem připluly z Francie, a s nimi i Filip de La Calmette